

se pozůstalostní soud právě tak zabýváti jako nesmí rozhodovati o jsoucnosti a rozsahu nároku, opírajícího se o § 951 obč. zák. V těchto směrech nutno spíše ponechat nepominutelnému dědici, by nárok svůj uplatnil pořadem práva. Vždyť právním důvodem tohoto nároku jest inoficiosnost darování, odpůrcem nároku jest obdařený bez ohledu na to, zda jinak jest či není účastníkem pozůstalostního řízení, a uspokojení má se státi ze jmění, jež vůbec do pozůstalosti nepatří. O tomto jmění opatření činiti a rozhodovati není však povolán soud pozůstalostní, jemuž pouze náleží, by upravil přechod pozůstalosti na oprávněné osoby. Na tom ničeho není s to měniti ustanovení § 785 obč. zák., dle něhož při výpočtu povinného dílu nutno k žádosti nepominutelného dědice dbáti darování, tam blíže naznačených. Ustanovením tím vytyká se pouze, že a pokud nutno k darování hleděti, neřeší se však otázka, kdo a jak má o vyvozovaném z toho nároku rozhodovati, to tím méně, že dle okolností jiným bude postup tehda, vyřídí-li se věc započtením, pokud se týče odpočtením darování z dědického nebo povinného dílu obdařeného a jiný opět, vyvozuje-li se z darování nárok naznačený v § 951 obč. zák. Dle řečeného není pozůstalostní soud povolán k tomu, by k vůli tvrzenému nároku dle § 951 obč. zák. provedl odhad nemovitostí dovolacích stěžovatelů, aniž lze do rozhodnutí o tomto nároku otálet se skončováním pozůstalostního řízení.

Čís. 253.

Postupem pohledávky nedotčeny zůstávají důvody věcné a místní příslušnosti pro její uplatňování, leda, že zakládaly by se ve zvláštních osobních poměrech věřitele nebo dlužníka. Ujednané sudiště (§ 104 j. n.) působí též pro cesionáře a proti němu.

(Rozh. ze dne 5. srpna 1919, R I 316/19.)

Banka C podala jako cesionářka inženýra A u krajského soudu v Jičíně žalobu na městskou obec B o zaplacení 37.757 Kč 61 h za provedení stavby reálky v B. Žalovaná obec vznesla námitku místní nepřislušnosti dovolávaného soudu, opírajíc se o to, že jak nesporno mezi inženýrem A a místní školní radou města B ohledně stavby reálky v B bylo ve všeobecných a zvláštních podmínkách pro stavbu obapolně písemně ujednáno a potvrzeno, by veškeré spory, které by ze smlouvy stavební vzešly, ať stavebník jest stranou žalující neb žalovanou, provedly se okresním soudem v B. Procesní soud prvé stolice námitce nevyhověl, vycházejce z tohoto hlediska: Cesionář podrží dle § 1394 obč. zákona veškerá tak zvaná privilegia causae, debitor cesus, podrží veškeré obrany proti postoupené pohledávce, které v čas nabyté vědomosti již tu byly. Nelze však sdíleti právní stanovisko strany žalované, že by strana žalující jako cesionář byla ve smyslu § 104 j. n. vázána též úmluvou v podmínkách stavebních ohledně příslušnosti okresního soudu v B, neboť dle § 1396 obč. zák. jest žalovaná strana oprávněna jen k oněm námitkám, které možno dovoditi z právní povahy a z obsahu postoupené pohledávky, úmluvou o soudní příslušnosti mezi cedentem a debitorem

cesem není však obsah a objem postoupené pohledávky nějakým způsobem dotčen. Rekursní soud námitce vyhověl a odmítl žalobu pro místní nepřislusnost dovolávaného procesního soudu první stolice, poněvadž dle § 1394 obč. zák. jsou práva cesionáře a cedenta totožná.

Nejvyšší soud nedal místa dovolacímu rekursu žalované obce.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nepodařilo se, vyvrátiti správné stanovisko soudu rekursního. Stačí proto, podotknouti toto: U kterého soudu dlužno vymáhati postoupenou pohledávku, řídí se předpisy jurisdikční normy. Důvodů věcné a místní příslusnosti, pokud nezakládají se ve zvláštních osobních poměrech oprávněného nebo zavázaného, postup pohledávky, působící pouze změnu v osobě věřitele (§ 1392 obč. zák.), se nedotýká. Nestane se tím na př. posavadní zákonný důvod výlučné věcné nebo místní příslusnosti na dále důvodem příslusnosti na výběr dané a naopak. Za důvod místní příslusnosti uznává zákon v § 104 j. n. též dohodu o příslusnosti a není žádné opory v zákoně pro názor, že by s tímto důvodem místní příslusnosti mělo se následkem postupu pohledávky naložiti jinak, než s ostatními důvody místní příslusnosti, to tím méně, že změnou v osobě věřitele nesmí se právní postavení dlužníka v nižádném, tudíž ani v procesuálním směru zhoršiti, což by mohlo nastati, kdyby postupem pohledávky směl býti připraven o výhody, jež úmluvou o příslusnosti si zabezpečil.

Čís. 254.

Lhůta § 575 odstavec třetí c. ř. s. platí i pro případ, kdy konec doby nájemní byl určen vykonatelným soudním smírem.

(Rozh. ze dne 12. srpna 1919, R I 322/19.)

Vymáhající věřitel (vlastník domu) domáhal se povolení exekuce vyklizením bytu po uplynutí 14 dní po té, kdy měl býti předmět nájmu dle soudního smíru odevzdán. Prvý soud (okresní soud v Hradci Králové) návrh zamítl jako opožděný, poněvadž byl podán po uplynutí lhůty v § 575 odst. třetí c. ř. s. naznačené, jež platí dle § 7 obč. zák. i pro smíry. Rekursní soud exekuci povolil. Odůvodnění: Předpis § 575 odst. 3 c. ř. s., na základě něhož první soud zamítl návrh exekuční jako opožděný, nelze ani dle jeho doslovu ani dle smyslu vztahovati na soudní smír ujednaný následkem námitek proti soudní výpovědi z naja-tého bytu. Smír jest svou základní povahou smlouvou, učiněnou mezi stranami k odklizení sporu, a tato smlouva nepozbude účinnosti tím, že na základě ní nebyla exekuce v jisté lhůtě navržena. Byť tedy soudní smír nahražoval jako titul exekuční rozsudek neb právoplatnou výpověď z nájmu, nemůže naň užito býti obdobně ustanovení citovaného.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.